

VERMOGENSWINSTBELASTING

Beste VEB,

In een door u gehouden enquête heeft 44,6 procent van de deelnemers zich uitgesproken voor de invoering van een vermogenswinstbelasting. De invoering hiervan lijkt mij niet zo'n goed idee.

Sinds de Tweede Wereldoorlog hebben wij inflatie gekend, soms wat trager soms wat sneller. In 1946 bedroeg het loon van een vakman 30 gulden per week. De huurprijs van een gangbare woning lag tussen de 5 en 10 gulden per week. Door deze bedragen te vergelijken met de bedragen die nu gelden, krijgt men enig idee hoe groot de inflatie in ons land na de Tweede Wereldoorlog is geweest. Dus hoe de koopkracht van ons geld is aangetast.

De waarden van de ondernemingen, dus ook die van de aandelen daarin, zullen met de inflatie meestijgen. Nominaal

gerekend zal er dus vermogenswinst zijn, maar naar de koopkracht van het geld gemeen niet. Economen noemen zeer terecht een dergelijke winst een schijnwinst. Het belasten van de waardeverhoging, veroorzaakt door inflatie, is dus geen belasting op de werkelijke vermogenswinst, maar een aantasting van de koopkracht zoals deze is vastgelegd in beleggingen in aandelen. Deze koersstijgingen houden geen vermeerdering van de koopkracht in en zouden dus uit rechtvaardigheidsgronden niet belast mogen worden. Het vermogen gaat namelijk wel nominaal maar niet in koopkracht vooruit.

Zowel de ECB, tezamen met de aangesloten centrale banken, als bijna alle regeringen in de EU voeren een politiek om de inflatie aan

te wakkeren met onder andere als gevolg een aantasting van de opgebouwde pensioenen. De ECB en aangesloten centrale banken doen dit door het op grote schaal aankopen van staatsobligaties. Daarnaast bevorderen de regeringen de inflatie door jaarlijkse begrotingstekorten.

De regeringen van meeste EU-landen en met name die in Zuid-Europa hebben belang bij een (hollandse) inflatie. Door een volstrekt onaanvaardbaar beleid hebben vele, zo niet de meeste EU-landen een zo hoge staatsschuld opgebouwd, dat het uitgesloten moet worden geacht dat deze ooit zal kunnen worden afgelost. De enige manier om van deze grote staatsschulden af te komen, is een beleid te voeren dat een hollende inflatie veroorzaakt. Het beleid van de ECB en de begrotingstekorten zijn hierop gericht en niet, zoals officieel wordt beweerd, op het stimuleren van de economie. En elke econoom houdt zijn hart vast bij de gedachte dat de rentestand ooit weer het normale niveau van 3 à 4 procent zal bereiken. De aflossings- en renteverplichtingen zullen voor de diverse landen dan een ondraaglijke last worden. Dit is dan ook de reden waarom de ECB de rente zo laag houdt en niet zoals officieel wordt meegedeeld met als doel het aanzwengelen van de economie. De ECB en de aangesloten centrale banken zijn volkomen onverantwoord bezig.

Wat mij bevreemdt, is het feit dat, hoewel economen het bovenstaande beamen en ook niet-economisch geschoolde personen dit kunnen begrijpen, aan dit punt in de pers zo weinig aandacht wordt besteed.

Terwijl de zogenaamde monetaire verzuim van de ECB en de begrotingstekorten ons waarschijnlijk naar de afgrond zullen voeren.

Een ander punt is, dat bij stijgende koersen de beleggers wellicht minder geneigd zullen zijn hun beleggingen te gelde te maken omdat dan het gevolg zal zijn, dat zij van hun koerswinst, die qua koopkracht geen winst is, 30 procent vermogenswinstbelasting zullen moeten afdragen.

Andreas Bosch

